

Кажи да видимъ: имашъ ли го толкозь за лесно да отбутнешъ толкови други благородны, които произхождатъ отъ знамениты родители, и да убѣдишъ Павла, Фабіа Максима, Косса и Сервиліевцытъ да тя припознайтъ за императоръ надъ себе си? — Блазни ли тя да може да стане това?”

И тъй като слѣдуваше така да говори Августъ до два часа наредъ, и нарочно продължаваше самото наказаніе което имаше на умъ да наложи на повинныйтъ, най-послъ му рече:

“Цинно! Нека прѣдадемъ всичко това на вѣчно забравяніе. Другъ пжтъ ти дадохъ животътъ ти като на неприятель, днесъ ти го покланявамъ като на пріятель. Да почнемъ отъ сега да бждемъ искренны пріятели, и да направимъ сумнително това да ли азъ ще покажя по-гольмо великодушіе, като тя прощавамъ, или ты по-гольмж признателность за прощанъжъ.”

Послъ му даде консулството за идуща